

родителскитѣ си мжмрения и съвѣти, той гледаше да изпълнява всичко обично на дѣтинската си възраст. а че баща му и майка му се косили за неговата непоправимостъ, това не му влизаше въ умътъ; той бѣше прѣдаденъ въ дѣтинскитѣ буйни игри и непрѣдвидливости. Въ него врѣме имаше обичай и у турци и българи дѣцата имъ съ гарги да игражтъ и ги въспитавать, и тамъ ще срѣщнешъ дерзостний Стефанча при тѣхъ; ще видишъ купъ дѣца да игражтъ на харманъ скобе и той при тѣхъ, ще видишъ на друго мѣсто да игражтъ на тура, и той при тѣхъ, ще видишъ на улицитѣ дѣца да въртижтъ тоначъ [въртелешка], и той при тѣхъ; ще го потърсимъ около черковнитѣ дворъ, да гледать масторитѣ, като дѣлатъ каманье, и той тамъ. Дѣто ще рѣче, че дѣто го не сѣешъ, тамъ се ражда и нашъ Стефанчо. Родителитѣ му не искахъ да слушатъ лошо за него и обидни думи, но нали той е съ дерзостна натура, трѣбваше всичко да испытва и види съ очи, че да се увѣри, какво това е добро, а това зло; но той още не бѣше въ умствено състояние да различи злото отъ доброто и да го направи. Въ него врѣме черквата св. Димигрия се прави близо около три години, прѣзъ които въ 1 $\frac{1}{2}$ година се искара до покривтъ, а около стѣнитѣ отъ вѣнъ и вжтрѣ бѣхъ направени скели, по които се качвахъ и слизахъ момчетата прѣзъ неработнитѣ дни. Нашъ дерзостний Стефанчо неоставаше по доленъ отъ другаритѣ си, и той взимаше участие въ качванието и слизанието по тѣхъ, щото се улесни и обезстраши по скелитѣ. Освѣнъ това